

reportatge fotogràfic

Veïns

VICENÇ ROVIRA I RIERA > FOTOS

Vicenç Rovira i Riera. Fotògraf afeccionat, resident al Baix Empordà, va començar a interessar-se per la fotografia l'any 1992, després de fer un curs sobre el sistema de zones d'Ansel Adams. Ha realitzat diferents tallers i seminaris amb fotògrafs reconeguts: Humberto Rivas, Navia, Pep Bonet, David Aiob... És soci fundador i actual president de l'associació Amics de la Fotografia de Torroella de Montgrí. És responsable de la programació de la sala d'exposicions del claustre de l'Hospital de Torroella de Montgrí. La major part de la seva producció està dedicada a la fotografia de paisatge (Menorca, Atzavares, Bardenas Reales...). Treballa bàsicament en blanc i negre, ja que d'aquesta manera pot controlar tot el procés, des que prem el disparador fins que surt la còpia del laboratori. *Veïns*, el seu primer treball on les persones són presents en les fotografies, és una sèrie en què mostra els canvis que a poc a poc van transformant el paisatge habitual dels pobles.

MONTSE LLOVERAS > TEXT

Gualta, municipi de 361 habitants situat a la vora de Torroella, ha vist canviar la fesomia dels seus habitants al llarg dels darrers anys. Només ens cal imaginar com devia ser la vida en aquest poble fa vint-i-cinc anys i després comparar-ho amb el que veiem en aquesta sèrie de retrats, que són el tema que ens ocupa i que ens ajuden a entendre com és la Gualta del 2011.

Els corrents migratoris han fet que arribessin als nostres pobles i ciutats persones de llocs molt llunyans. Si ens acostem un capvespre d'estiu al carrer Major de Gualta

Veïns

comprovarem la varietat de persones que hi podem trobar: gent que ha viscut tota la vida al poble i altres d'ètnies o procedències ben diferents. Això ha fet que el fotògraf Vicenç Rovira, habitant també de Gualta, pensés a recollir en un treball fotogràfic aquest mosaic de maneres de viure i de fer. La mirada de Rovira, neta, asèptica, aconsegueix que els protagonistes es confiïn al fotògraf i li permetin entrar en aquest lloc tan íntim que és la llar de cadascú, li donin accés a captar-los enmig de les seves pertinències, i així

ens pot regalar la possibilitat de contemplar aquesta gran diversitat de grups familiars lligats per l'afecte, els llaços de sang...

Quan observem les diferents fotografies veiem que aquests grups de persones que viuen sota el mateix sostre presenten un munt de variants: hi ha famílies amb fills petits que han deixat la ciutat per viure més en contacte amb la natura; n'hi ha de formades, només, per pares i fills; n'hi ha amb avis, pares i fills i altres de compostes només per gent gran, gualtencs de naixement. També hi veiem agrupaments familiars amb moltes criatures i mare i tiets. En definitiva,

Veïns

els retrats ens permeten veure com n'és de diversa la composició de les famílies d'aquest carrer Major i la seva procedència. També hi copsem una gran diversitat d'escenaris i de maneres de viure. Veiem els protagonistes en el seu decorat habitual, mirant a la càmera amb confiança, amb resignació...

Amb la seva generositat –penso que no és fàcil mostrar-se en el redós més íntim–, els veïns del carrer Major ens deixen presenciar aquesta gran varietat i riquesa i al capdavall podem convenir que, mal-

grat totes les diferències entre la gent que ha viscut sempre a Gualta i els gualtencs i gualtenques que hi han arribat fa ben poc, la vida al poble continua com sempre. Els veïns de Gualta es troben a la plaça, a la botiga, a la fleca o pel carrer, parant la fresca (molts nouvinguts recuperen aquest costum que estava tan arrelat a casa nostra) o en els actes de la festa major. Hi haurà joves, fills de gent que han viscut a la vila des de sempre, que es voldran quedar a Gualta i continuar fent poble; uns altres marxaran per buscar altres futurs; i hi haurà nouvinguts que també faran poble i ajudaran a enriquir-lo, canviar-lo, millorar-lo, i n'hi haurà que triaran altres vies.

Veïns

La vida als pobles petits fa que la gent estigui més propera, facilita l'intercanvi i ajunta.

El treball de Vicenç Rovira, senzill i imparcial, ens aboca a observar de ben a prop aquests canvis, aquesta barreja que ens enriqueix i ens fa mirar amb confiança i esperança cap a un futur amb interrogants, però amb una gran fe en el gènere humà, capaç d'entendre's si s'ho proposa.

El blanc i negre que utilitza habitualment el fotògraf fa que tinguem una visió més equilibrada de les persones i del seu escenari.

Aquesta sèrie de retrats són un testimoni viu dels canvis que han sofert els pobles i també ens serveixen de memòria per anar recollint el pas del temps i de la gent. Les nostres viles han sigut llocs d'acollida en èpoques diverses de la història. Treballs com el que ens deixa veure Vicenç Rovira ens ajuden a fer-ne memòria.

MONTSE LLOVERAS